

kan der, netop i Overensstemmelse med Loven af 1861 og selv i Overensstemmelse med § 8 i det foreliggende Lovforslag, finde et Oversyn Sted. Er Kirkeeieren utilfreds med det Paalæg, der er givet ham om at draine, forlanger han et Oversyn, det vil sige en Provst og 4 bygningskyndige Medlemmer, udnævnte af Stiftsforigheden. Nu skulde man tro, at naar det var kommet dertil, maatte man være kommen paa det Nene med, at der er paalagt Kirkeeieren en Forpligtelse. Men saa siger § 2, at Ordningen af, hvad der staar i Forbindelse med Vandledning etc., altsaa Afstrøningen i det Hele, skal afgjøres i Overensstemmelse med Loven om skadeligt Vands Afledning af 17de Januar 1859, og dette Syn skal da afgjøre Omfanget og Maaden, hvorpaa Arbeidet skal udføres, og gjøre et Overslag over Omkostningerne. Heriblandt kommer til i de fleste Tilfælde at figurere en Landvæsenkommission; men efterat § 2 bestemmer dette, kommer der pludselig den Forskrift, at det staar i Bandsynets Magt at erklære, at Arbeidet ikke kan iværksættes. Tag, nu, mine Herrer, denne Bestemmelse i § 1 om at paalægge Kirkeeieren at aflede Jugtighed og saa den vidtløftige Fremgangsmaade, der efter Loven af 17de Januar 1859 skal finde Sted; efterat Alt dette er foregaaet, kan Bandsynet sige Nei! Dette lader sig ikke gjøre, det gaar paa ingen Maade an at have saadanne Bestemmelser, og dertil kommer desuden, at efter § 2 er Bandsynet og Kirkesynet tildels berettiget til at udfætte Arbeidet, berettiget til at bestemme, at det skal udføres i en længere Arrække. Dette vil nu Synet være rent ude af Stand til at gjøre; thi naar Forholdet først er ordnet paa den Maade, som er fastsat i Loven af 17de Januar 1859, kan Synet ikke komme og sige: Hvad I have ment skulde foretages i eet Aar — og der kan med Hensyn til Draining være god Grund til, at man ikke kan udstrække dette Arbeide over flere Aar — skal kunne fordeles paa flere Aar. Alt dette gjør, at Forslagets § 1 og § 2 ikke kunne bestaa med hinanden. Men jeg vil henlede Opmærksomheden paa en Fremgangsmaade — og jeg gjør det for et muligt Udvalgs Skyld —, hvorved det vil være tænkeligt at faae Sagen tilfredsstillende ordnet. Loven af 1861 § 33 bestemmer, at i saadanne Tilfælde, hvor der behøves teknisk Indsigt og færegne Kundskaber med Hensyn til de Paalæg, som det egentlig er Kirkesynets Sag at fremkomme med, kan der efter Kirkesynets eller Kirkeeierens Begjering af Ministeriet udnævnes et Syn, bestaaende af 3 Medlemmer, som mellem sig tæller Medlemmer af den Sagkundskab, som behøves. De to Ojenstande, som denne § 33 i Loven af 1861 fastsætter, angaa Kirke-reparationer og — hvad jeg vil bede vel lagt Mærke til — Kirkegaardes Omleggelse, og altsaa vil det være hensigtsmæssigt at faae hele Spørgsmaalet, hele den ene Hovedgjenstand af de to, som omhandles i

Lovforslaget, ordnet paa den Maade, at man hverken lader det være Kirkesynet eller Landvæsenkommissionen eller dette store Apparat som Loven af 1859 vil have skal sættes i Bevægelse, men at man kommer til at gaa den Vej, som jeg nu antyder, og som allerede er bleven paabst af Loven af 1861. — De Omkostninger, der paalægges Kirkeeieren, ere allerede med Hensyn til deres Ubilighed omtalte af den høitærede Kultusminister, og han har fremhævet det i sig selv vistnok meget besynderlige Forhold, at man siger: Udgifterne til saadan Draining maa ikke overstige de Indtægter, Bedkommende har som Kirkeeier for 2 Aar efter Fradrag af Skatter og Afgifter. Det er — siger jeg — noget af det Besynderligste, jeg vel kan tænke mig, naar man vil fastsætte to Aar som Grændse, saa at sige, at det skal være de Indtægter, Bedkommende har efter Fradrag af Skatter og Afgifter. Man behøver blot at kjende Støt til — og Størstedelen af de Herrer ville kjende det —, hvad det er for forskjellige Udgifter, der kunne komme til at paahvile Kirkeeieren, og hvilke Udgifter der specielt efter Loven af 1861 kan være Spørgsmaal om at paalægge ham, og fremdeles efter Lovforslaget selv — thi jeg forudsætter, at det der paalægges Kirkeeieren med ikke ringe Omkostninger at opvarme Kirken —, for at indse, hvor betydelige disse Udgifter kunne blive; han kan altsaa komme til at udrede til Draining Beløbet af to Aars Indtægter, uden at der fradrages Andet end Skatter og Afgifter, men hverken de aarlige Reparationer eller de Udgifter, han kan faae i Anledning af Lovens anden Hovedgjenstand, nemlig Kirkens Opvarming. — Den ærede Kultusminister bemærkede, at han forstod Lovforslagets § 3 om Uagt og Arbeide saaledes, at det ogsaa skulde præsteres, selv hvor efter Loven af 28de Februar 1856 disse Afgifter og dette Arbeide er blevet afløst. Ja, det vilde virkelig glæde mig, hvis dette havde været Lovforslagets Mening, og det vilde i alt Fald være et af de Punkter, med Hensyn til hvilke den ærede Ordfører kunde have Ret i, at sige, at man havde ladet sig det være magtpaaliggende ikke at gjøre Sagen for byrdefuld for Kirkeeieren; men i alt Fald at forstaa efter Ordene, vilde jeg have overordentlig stor Tvivl, om dette skulde være Meningen; thi der staar efter „Arbeide“: „som ved en Hovedreparation af Kirken“, men med Hensyn til Hovedreparationer træder jo Afsløsning efter Loven af 1856 frem; det skal imidlertid glæde mig, hvis det skulde have været Forslagets Mening at bestemme som anført. — Med Hensyn til den anden Hovedgjenstand har den ærede Kultusminister udtalt sig saa omhyggelig og bestemt, at der ikke for mig er Anledning til at fremkomme med Noget, som er skiftet til at supplere dette. Jeg skal imidlertid ved Bestemmelserne i § 4 gjøre opmærksom paa, at jeg maa anse dem for høit forunderlige. De, der efter Paragrafen skulle kunne